

Lieuwe Westra, die in 2009 zijn vader verloor. „Die begrafenis was eigenlijk één lange etappe.“

FOTO KAREL ZWANEVELD

Iedereen een sms: ik heb geen vader meer

PETER VAN DUYL
JEROEN SCHMALE

MOLENEND • Dit zal ook bedoeld worden met die nuchterheid, kenmerk van zo'n beetje alle Nederlandse wielerveelers. Op twee, drie meter van de plek waar op 24 augustus zijn vader op 58-jarige leeftijd overleed, aan de andere kant van de voordeur, vertelt Vacansoleil-renner Lieuwe Westra open, eerlijk, rustig, maar niet emotioneel over die bizarre dag.

„Ik moest bloedprikken in Leeuwarden, een interne controle van de ploeg. Mijn vriendin ging mee en we stapten tegelijkertijd met mijn vader de deur uit. Mijn auto stond op de oprit, die van mijn vader 'in het hok'. Ik stapte in mijn auto en hoorde mijn vader nog iets zeggen, volgens mij over een kat die over de auto had gelopen. Ik reed achteruit, keek naar voren en daar lag hij, op het pad.

„Eerst dacht ik nog: hij heeft zijn sleutels laten vallen. Maar toen al heel snel: dit klopt niet. Ik sprintte naar hem toe, heb hem nog vastgepakt. Ik zei tegen hem: nee, nee. En mijn vader schudde zijn hoofd. Hij kreeg al geen lucht meer.

„Mijn moeder was ook hier, zij is een ambulance gaan bellen. Ik ben zelf de hele straat rondgegend, op zoek naar hulp. Binnen één, twee minuten stond het hier vol, allemaal mensen in onderbroek. Een aantal mensen ging hem reanimeren, ik ben in mijn auto gaan zitten. Ik kon het niet aanzien. We hadden het zeven jaar eerder al eens meegemaakt, dat hij een hartaanval kreeg. Maar nu wist ik heel

snel: dit is gebeurd, dit is niet goed.

„Na tien minuten, een kwartiertje kwam de ambulance. Toen zijn ze nog even met hem naar Leeuwarden gereden, wij erachteraan. We kwamen in een familiekamer terecht, waar we zeven jaar eerder ook stonden. Twee weken lang hebben we daar gezeten en ons afgevraagd of hij het zou halen. Nu, nog voordat we goed en wel in dat zaaltje stonden, kwamen de dokters al vertellen dat het over was.”

Al in die familiekamer werd bepaald dat Westra 'gewoon' zou deelnemen aan de Vuelta. „Ik heb daar sms-jes gestuurd aan Jan en Alleman, dat ik geen vader meer had. En toen kwam al heel snel de vraag: hoe zit het met de Vuelta? Ik heb

« 'Ik zei tegen hem: nee, nee. En mijn vader schudde zijn hoofd. Hij kreeg al geen lucht meer.'

eventjes heel erg getwijfeld. Maar ja, ik kom uit een echte wielersfamilie, mijn vader zou ook willen dat ik had gereden. Ik ontdekte ook snel dat iedereen er wel achter stond. De ploegleiding zei: denk er gerust nog een paar dagen over na, maar ik wist zeker dat ik mee wilde doen. Het zou ook niet goed zijn als ik drie weken thuis zou zitten.

„Dat het voor mijn ogen gebeurde, is natuurlijk niet leuk, maar toch was ik blij dat ik er bij was. Voor hetzelfde geld zat ik in de Vuelta. Nu weet

ik dat er niets meer aan te doen was, dat hij geen pijn heeft gehad. In je slaap sterven is nog mooier, maar liever zo dan eerst een jarenlange strijd tegen kanker of zoiets.”

Bij de uitvaart, een dag voor de start van de Vuelta, was het management van de Vacansoleil-ploeg aanwezig. „Die hele begrafenis stond bol van de toespelingen op de wielersport. Eigenlijk was het één lange etappe. Daar zag ook de leiding dat het de goede keuze was om toch te gaan rijden, hoe groot de liefde voor het wielrennen binnen de familie is.”

„Het moest gewoon,” zegt Westra's moeder. Een dag na de begrafenis van haar man steunde ze haar zoon tijdens de Vuelta-proloog op het TT-circuit in Assen. Bij de eerste etappe, tussen Assen en Emmen, speelde Westra een hoofdrol, door lange tijd op kop te rijden. Zijn moeder reed na de start van de rit naar huis. Toen in Molenend de televisie aanging, zwaaide Westra net naar de camera. Een groet aan het einde van de vlucht, maar ook een groet aan zijn vader. Kippenvel schiet over de keukentafel.

Ook bij dit verhaal: drie weken lang reed Westra met een rouwband om zijn arm door Spanje, op één dag na. Bij de tijdrit in Valencia was hij het zwarte textiel vergeten. „Vanaf de bus was het een behoorlijk stuk naar het startpodium. Vijf minuten voor mijn start ontdekte ik dat ik het bandje niet bij me had, veel te kort voor een verzorger om heen en weer te lopen. Man, op dat moment knakte ik. Ik wist: het zou niets meer worden die dag.”